



Boek 7.

De blauwe Ridder.

+ Het beleg van de kleine Grensburcht +

Hoofdstuk 1 – Een bevel van de koning

De ochtendzon scheen door de hoge ramen van het koninklijk paleis. Thomas stond op de binnenplaats en keek naar de soldaten die druk bezig waren met hun oefeningen. Sinds zijn vertrek uit Eikenbroek was hij weer terug in dienst van de koning. Toch dwaalden zijn gedachten soms af.

Voorals naar Anne.

Hij dacht aan haar vriendelijke glimlach, aan haar rustige stem en aan de avonden waarop ze samen hadden gesproken bij de boerderij van haar vader. Een kleine glimlach verscheen op zijn gezicht, maar verdween weer toen een trompet over de binnenplaats klonk.

"Ridder Thomas, de koning verwacht u onmiddellijk," zei een wachter.

Thomas knikte en liep naar de troonzaal.

Zijn nieuwe uitrusting trok onderweg verschillende blikken. Over zijn maliënkolder droeg hij een donkerblauwe wapenrok met witte afranding. Midden op de borst stond een grote witte boom afgebeeld. Op zijn rug hing zijn vliegerschild: diepblauw, met dezelfde witte boom en een gouden rand.

Toen hij de troonzaal binnenkwam, zag hij de koning al op hem wachten.

"Thomas," begon de koning ernstig. "Er is verontrustend nieuws vanuit het noorden."

De glimlach verdween van Thomas' gezicht.

"Verkenner meldt dat een leger uit het buurland richting onze grens trekt."

De koning stond op en liep naar een kaart van het rijk.

"Bij de kleine Grensburcht bevinden zich twintig soldaten. Ik stuur jou met dertig extra mannen om de vesting te versterken."

Thomas keek aandachtig naar de kaart.

"En wie voert het bevel, Majesteit?"

De koning keek hem recht aan.

"Jij."

Even werd het stil.

"Vijftig mannen zullen op jou vertrouwen. Houd de burcht vast totdat ons hoofdleger kan komen."

Thomas legde een hand op het gevest van zijn zwaard.

"Ik zal de opdracht uitvoeren."

"Dat weet ik," antwoordde de koning.

Nog diezelfde middag begon Thomas voorbereidingen te treffen voor de reis naar het noorden. Een nieuwe taak wachtte hem. En hij voelde dat deze opdracht zijn zwaarste beproeving tot nu toe zou worden.



Hoofdstuk 2 – Dertig soldaten naar het noorden

De volgende ochtend hing er een koele mist boven het koninklijke paleis. Op de binnenplaats stonden dertig soldaten opgesteld in keurige rijen. Hun maliënkolders glansden in het eerste zonlicht en op hun blauwe wapenrokken stond de gouden leeuw van de koning.

Thomas liep langzaam langs de rijen.

Zijn nieuwe donkerblauwe wapenrok met de witte boom bewoog zacht in de wind. Op zijn rug hing zijn grote blauwe vliegerschild met gouden rand en de witte boom van zijn eigen huis. Sommige soldaten keken nieuwsgierig naar het schild. Anderen bestudeerden vooral hun nieuwe bevelhebber.

Thomas wist wat ze dachten.

Hij was pas tweeëntwintig jaar oud.

Veel mannen waren ouder dan hij.

"Is dat echt degene die het bevel krijgt?" hoorde hij een soldaat fluisteren.

"Nog maar een jonge ridder," mompelde een ander.

Thomas deed alsof hij het niet hoorde.

Een goede leider hoefde niet op elk woord te reageren.

Toen alle mannen gereed stonden, steeg hij op zijn witte paard Stormwind.

"Soldaten!" riep hij.

De gesprekken verstomden onmiddellijk.

"De koning heeft ons een belangrijke opdracht gegeven. We rijden naar de kleine Grensburcht om haar te versterken. Daar wachten twintig soldaten op onze komst. Samen zullen wij de grens beschermen."

De mannen luisterden aandachtig.

"Ik vraag geen vertrouwen omdat ik ridder ben," vervolgde Thomas. "Ik vraag het omdat ik naast jullie zal vechten wanneer het gevaar komt."

Een paar soldaten knikten voorzichtig.

Dat was een begin.

Niet lang daarna vertrok de colonne door de noordelijke poort van de stad.

Urenlang reden ze over stoffige wegen en door uitgestrekte velden.

Tijdens de tocht dwaalden Thomas' gedachten even af naar Anne.

Hij vroeg zich af hoe het met haar ging.

Een glimlach verscheen kort op zijn gezicht.

Maar toen keek hij naar de donkere heuvels in de verte.

Daar ergens wachtte de grens.

En misschien ook de oorlog.

Les: Respect krijg je niet door een titel, maar door je daden.